

Polgár Anikó

Eurüdiké külön útjai

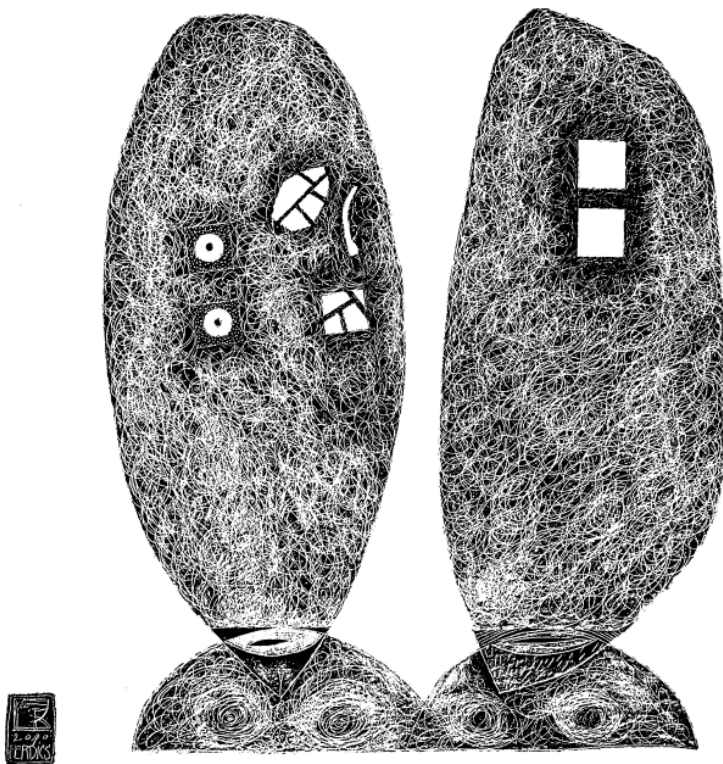
Kígyók mindenütt lehetnek.
 A megszokott, az ismerősnek vélt
 zugokból kúsznak kifelé,
 a megfakult fényű, szappantól ragacsos kádból,
 a félig kész ajtófélfá vigyorgó
 nyerstéglái közül, a mosógép penészes széleiről.
 Egy idő után nem elég majd a partvis,
 nem hagyják magukat elzavarni.
 Biztos, hogy ez kell nekik,
 ez a csontokra tapadó vékony húsréteg,
 ez a simítható, pirosra csíphető bőr?
 Az alvilág bejárata nedves, szűkös és puha.
 Élő ember mindenestül nem férhet rajta át,
 le kell hántani a szükségtelent,
 a tartozékokat, a tükörben is láthatót.
 Lehet, hogy kell is az a marás,
 látnia kell a nyomokat Orpheusznak,
 s kell az a sikoly, a fülében visszazengve,
 hogy írni kezdhesse a monódiát.

Eurüdiké beilleszkedik

A köddé válás, a súlytalan lebegés
 még nem volt tökéletes.
 Csak bámulni tudta az árnyakat,
 mint egy kívülálló, egy külsős,
 egy időnymunkás az állandó alkalmazottak közt
 az új munkahelyen.
 Csak várni, hogy érte jönnék,
 gyakorolni az elindulást.
 Nem tudott köszöntgetni,
 leszólitgatni mindenkit,
 mint az utcán idegenekkel udvariaskodó,
 vigyorgó gyerekek.
 A bejárat közelében fülsértő a csaholás.
 Jöhetne már az elidegenítő,
 nem ide tervezett zene,
 vagy feltámadhatna a visszafelé fújó,
 kottákat szétcibáló szél.

Eurüdiké duzzog

Szó nélkül fordult vissza,
 már az út túloldalán lépkedett,
 a keskeny járdán, mire Orpheusznak
 s a gyerekeknek feltűnt a távozása.
 Még kiáltoztak egy percig,
 a gyerekek talán sírtak is,
 aztán eltűntek a sarki fagyizóban.
 Tarka foltok a piszkosfehér
 műanyag székek között.
 A lenti rend, a fenti idegesítő lazaság.
 Vaskosság helyett súlytalan lebegés.
 A látszat-összetartozás,
 az érintkezés, bőrön keresztül,
 mely egyre láthatóbban mállik,
 melynek még a foszlányai is felszívódnak,
 míg csupán a köpennyel burkolt,
 átlátható, könnyű és törékeny csontozat marad.

FERDICS BÉLA RAJZA